

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Sniivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinter-Klaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijs Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacol van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreemde Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de helde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. De Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van remeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bel. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knupls. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De overde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van kao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. De uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoest landeren.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

— PRIJS 60 CENTIEM —

Boekdrukkerij R. Bratke, Baerode

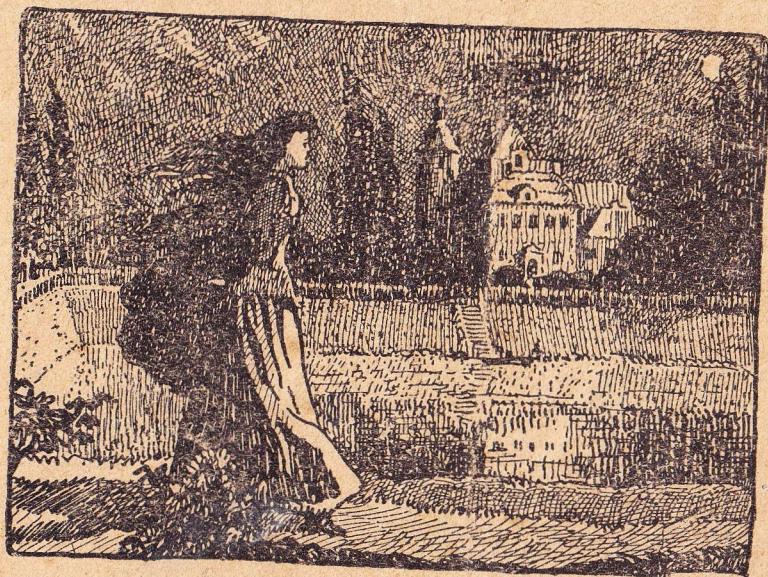
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 125.

(Tweede Druk).

De Flinke Baanwachtster

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE FLINKE BAANWACHTSTER

I.

De storm loeide... Klara Baldwijn had een zieke tante bezocht en worstelde tegen den wind in. Als ze zich haastte kon ze nog over de spoorbrug vóór de sneltrein er was. En aan de overzijde der rivier stond het bareelhuis, waar ze met haar blinden vader woonde. Als kind reeds woonde ze hier. Toen ze klein was, zat moeder 's zomers bij het wachthuis te naaien. En zij speelde er dan. Nu was ze zelf wachtster.

Karel Doezel, haar verloofde, paste er nu op en zou de brug nazien en de bareelen sluiten als Klara te laat terug keerde.

Klara ging over de brug. Beneden haar botsten de ijsschotsen tegen elkaar en de pijls... 't Had weken gevoren.

Plots trok Klara zich terug... Vóór haar gaapte een donkere afgrond. Bijna was ze er in gevallen.

— O, hier is de brug ingestort, kreet het meisje... En Karel weet het niet... Hij heeft het rood licht niet uitgesteld, om den trein te doen stoppen...

Vreeselijke angst beving haar... Als de machinist niet gewaarschuwd werd, reed hij door en stortte de gansche trein in de rivier... Hoeveel menschenlevens waren er bedreigd!

— God, help mij! smeekte Klara...

— Karel, Karel! gilde ze...

Maar ze kreeg geen antwoord.

Ze moest toch aan den overkant geraken... Ze bedwong haar vrees... Aan de eene zijde stond de leuning er nog, met een stuk van het bruggedek... Klara klemde er zich aan vast... Tastend zocht ze haar weg...

Naast haar sloeg het water over de ijsschotsen...

Goddank er was nog verbinding met den vasten wal over een smalle plaat van de brug. Klara bereikte de overzijde.

Ze snelde naar het bareelhuisje. De trein moet nu ieder oogenblik komen... Ha, ginds, heel ver nog zag ze de lichten... Maar die afstand was toch gering...

— Karel, Karel! gilde Klara.

Ze sprong binnen. Haar verloofde was er niet. De blinde vader zat in zijn zetel.

— Wat is er? vroeg hij.

Maar de dochter kon nu niet antwoorden. Ze snakte de lantaarn op... Gejaagd nam ze een lucifer... O, als ze maar op tijd kwam... Hoe beefde haar hand, hoe klopte haar hart...

Gelukkig, de lantaarn brandde. Klara snelde buiten. Ze zag nu duidelijk de vurige lichten der lokomotief, als monsteroogen...

Midden op de lijn stond de dochter van den bareelwachter en ze zwaaide het roode licht... Als de machinist maar oplette, het toch zag.

— God, help ons allen! bad het meisje...

Schrijf gefluit klonk... Klara hoorde het schokken der machine... Nader en nader kwam het gevaarte. Zou de machinist dan niet stoppen...?

Moedig bleef Klara te midden der lijn... Ze kon zelve overreden worden. Onverschrokken waagde ze haar leven...

Scherp geknars klonk...

— God zij geloofd, de trein stopt! juichte Klara. Ze wankelde nu van inspanning...

Treinpersoneel omringde haar. In 't licht der lantaarn doemden de gestalten op.

— Wat is er? Waarom laat ge ons stoppen? klonk het.

— De brug! hijgde Klara. De brug is voor een deel door het ijs weggeslagen.

Ieder verschrok van die tijding. Het nieuws verspreidde zich onder de reizigers. Velen stapten uit. Ze huiverden bij de gedachte, dat zonder de waakzaamheid van dit meisje, de dood heden avond een verschrikkelijken buit zou behaald hebben...

Klara hoorde gelukwensen en lofprijzingen... Maar ze schreide zelf en liep in huis.

— Wat is er dan toch? Wat hoor ik allemaal? vroeg de blinde...

— Vader, waar is Karel? wilde Klara weten.

— Hij zou naar de rivier gaan zien... en de bareelen sluiten.

— Vader, de trein moest stoppen, omdat de brug vernield is.

— Wat!

— Ja, ik heb het bemerkt en met het roode licht gezwaaid... Gelukkig is er een ongeluk afgewend... Maar als er mensen komen, zeg niets van Karel...

Intusschen was het personeel met lantaarns en fakkels naar de brug gaan zien... De linkerzijde was weggeslagen, doordat het ijs een pijler scheef had gebeukt... De rails waren afgekant en de verborgen eindén staken in de hoogte...

Een jonge man was in het baanwachtershuis gekomen.

— Jufvrouw, zei hij, ge hebt tachtig reizigers het leven gered... Maar gij stondt zooeven luid te schreien; de ontroering heeft u geweldig aangegrepen. Ik ben dokter en heb een kalmeerend middel bij mij. Neem er iets van in...

— O, mijnheer, het is al weer over, verzekerde Klara.

— Ge hebt u heldhaftig gedragen...

— Ik deed slechts mijn plicht...

En Klara verweet zich zelve, dat ze dien plicht aan een ander overgedragen had...

— Ik moet vóór de aankomst van elken trein de brug nazien, alvorens de bareelen te sluiten, vervolgde ze... En natuurlijk gaf ik nu het alarmsein.

Andere heeren en ook dames traden binnen en legden

geld op tafel. Ze wilden de dochter van den bareelwachter beloonen.

— O, dat heb ik niet verdiend! riep Klara uit...

Beloonen? En schuldgevoel drukte haar. Ware ze wat langer bij haar zieke tante gebleven, de ramp ware geschied... Ze had op Karel gerekend, maar zij was tot bewaakster aangesteld sedert haar vader blind en haar moeder gestorven was...

De dames en heeren lieten het geld liggen en gingen weer heen. De hoofdtreinwachter had besloten terug te stoomen naar de naburige stad. Daar konden de reizigers nachtverblijf vinden... En misschien zou het morgen mogelijk zijn een overzetdienst in te richten... Maar vanavond nog met dien storm viel er niet aan te denken.

Ieder nam zijn plaats weer in... De trein reed terug. En 't werd weer stil aan het baanhuis.

Wel kwamen eenige dorpelingen over de vlakte... Ze hadden den trein zien staan door zijn lichten en wilden weten, wat er gebeurd was.

Ze schrokken, toen ze vernamen welk een vreeselijke ramp er bedreigd had. En ze prezen Klara om haar trouw en oplettendheid... Maar ook die lieden gingen heen...

En de storm loeide voort...

II.

— Waar is Karel toch? dacht Klara.

Ze ging aan de deur zien. Ze hoorde tot hier het ijs

kraken in de rivier... Ze luisterde naar dat akelig geluid. Ze voelde zelfverwijt...

Bijna had ze veel kostbare levens vernietigd... want het zou hare schuld geweest zijn, allereerst, ware de trein in den stroom gestort. Niet Karel, maar zij was benoemd tot dezen post aan den bareel. En ze had er om gepleit, toen haar vader blind werd. Ze smeekte om die broodwinning... De maatschappij had toegegeven en haar het loon van haar vader laten behouden.

— En ik schoof mijn plicht op een ander, dacht Klara. Ik meende, dat Karel trouwer was. Zoo iets heeft hij nooit gedaan.

Hij had haar dikwijls afgelost, als ze naar haar tante ging, of een dringende boodschap verrichten moest... Maar wie weet, of hij toen altijd woord hield en ook niet wegsloopt... er wel op vertrouwend, dat alles in orde was.

Aan den bareel was 's avonds weinig verkeer. En wie zou ooit een ongeval met de brug vermoeden hebben?

— God is mij genadig geweest, zei Klara bij zich zelve. Hij dreef me terug naar mijn post.

Ze was bij haar tante onrustig geworden. Ze vertrok vroeger dan anders... Onrust joeg haar voort. Nu wist ze, waarom!

Zoo stond het meisje te mijmeren, en 't was of ze den kouden wind niet voelde.

Daar doemde een gestalte op. Het was Karel Doezel, de verloofde van Klara.

— Al thuis? vroeg hij.

— Weet ge nog niets? kreet Klara.

— Iets weten...

— Van den trein en van de brug... Komt ge niet van 't dorp?

— Neen, ik moest in het bosch zijn... Ik had iets vergeten. Maar wat is er dan gebeurd?

— De brug is voor een deel door het ijs weggeslagen, hernoemde Karel.

— En de trein? riep Karel uit.

— Ik kon hem doen stoppen. Ik was bijtijds terug... De trein is nu teruggereden naar de stad. God zij 'dank, dat ik bijtijds terug was...

— Zou de trein anders in de rivier gestort zijn? stamelde Karel.

— Natuurlijk...

— Zoo'n ramp... Maar hoe zijt gij over den stroom geraakt, als de brug vernietigd is?

— Aan één kant was er nog een passage... een smalle. Ik klampte mij aan de leuning vast... en zoo bereikte ik de overzijde... O, het was hoog tijd. Ik hoorde den trein al, toen ik de lantaarn nog aansteken moest...

— Maar Klara toch...

— Zoo vermeed ik een ramp... O, Karel, ik meende, dat ik beter op u kon vertrouwen...

— Vergeef het me... maar ik had vergeten het hek te sluiten van het klein bosch.. en als de baas het merkt,

krijg ik op den kop... Hij kan zóó geweldig uitvaren... Ik ben toch boschwachter, Klara!

— Maar gaat dat hek dan boven den trein? Nu, 't is waar, gij kondt niet vermoeden, dat de brug vernield zou zijn. Het is alles goed afgelopen... En we houden het geheim onder ons.

— Natuurlijk!

— Kom binnen...

Karel trad met Klara in huis... Hij was boschwachter bij den rentenier Brouwer, die in het dorp woonde en veel eigendommen in de omgeving bezat. Karel dreef daarbij een kleine hoeve. Hij leefde daar alleen met zijn moeder. Hij had nog een broer, maar die was jaren geleden klerk geworden in de stad.

— Karel, Karel! ge hadt bijna een ramp op uw geweten, zei de blinde Baldwijn.

— Neen, vader! Ik ben verantwoordelijk, sprak Klara.

— Maar als ge nu toch niet op Karel kunt vertrouwen!

— Het spijt mij vreeselijk, verzekerde Karel Doezel. Ik zal er van nacht niet van slapen... Maar wie denkt nu aan zoo iets?

— Een baanwachter moet elken dag en bij elken trein zijn plicht doen en nooit peinzen, dat iets niet gebeuren kan, betoogde de blinde. Zoo vatte ik mijn werk op...

— Kom, vader, alles is goed afgelopen, zei Klara.

— Goddank, ja!... Maar de ramp had eens moeten gebeuren!

— Ze is niet gebeurd... en waarom er dan over zagen! riep Karel ongeduldig uit.

Hij keek grimmig naar den oude. Hij kon wel eens meer ruw zijn tegen hem en dit deed Klara pijn... Ze gaf haar verloofde een wenk, om niet heftig te worden.

— Er zijn veel menschen in huis geweest en ze hebben Klara geluk gewenscht en haar geld gegeven, hernam de blinde.

— Geld? vroeg Karel en zijn oogen begonnen te schitteren. Is het waar, Klara...

— Ik weigerde het...

— Maar waarom?

— Omdat ik het niet verdiend had...

— Gij hebt het dus niet aanvaard? vroeg de jonge man, en er klonk teleurstelling in zijn stem.

— Ze lieten het op tafel liggen...

— Dus ge hebt het toch?

— Ja...

— Hoeveel?

— Ik weet het niet... Ik kon er niet aan denken het te tellen.

— Kom, we zullen het samen tellen, noodigde Karel. Waar hebt gij het geborgen?

— Neen, van avond wil ik het niet meer zien... Ik denk aan de menschen, die op het oogenblik in de rivier hadden kunnen liggen, door mijn schuld.

— Maar gij hebt hen gered...

— Ternauwernood... Het geld ligt dààr in de kas lade... Maar ik wil het niet behouden, verzekerde Klara. Het komt me niet toe... Ik heb een ander plan...

— Welk dan?

— Ik zal het aan de armen uitdeelen...

— Baldwijn, hoort ge dat? riep Karel uit. Maar ge moet het aan Klara verbieden!

— Mijn dochter heeft gelijk, sprak de blinde.

— Maar ge zijt toch zelf niet rijk... verre vandaar, hernam Doezel. En zoo'n sommetje kan goed van pas komen. Ge hebt dat geld niet gevraagd. Men heeft het u vrijwillig gegeven.

— Omdat die menschen de waarheid niet weten, zei Klara... Omdat het hun onbekend is, hoe hun leven aan een draad hing... en door mijn schuld.

— Maar dat kunnen we verborgen houden, betoogde Karel. En het gaat niemand aan. Wees toch niet dwaas... Toon mij het geld eens. En zijn misschien wel duizend frank...

— Meer.. Dat kon ik met een enkelen blik wel zien, maar al was het een fortuin, het gaat naar de armen! besloot het meisje. Ik heb er geen recht op. En het gebeurde is voor mij een goede les geweest.

— Als gij er niet aan houdt, laat mij het dan bewaren, vroeg de jonge man. We moeten beiden hard werken voor ons brood en dat sommetje kan een goede hulp zijn, als we trouwen.

— Karel, zwijg er nu over... Ik wil een gerust ge-

weten hebben. En daarom neem ik geen cent van het bedrag aan...

— Baldwijn, zeg dan toch, dat Klara ongelijk heeft! drong Doezel aan.

— Dat kan ik niet! Klara spreekt rechtvaardig. En laat het gebeurde haar een les zijn. Ze mag in haar werk op niemand betrouwen.

— Maar wie kan haar iets verwijten? Ze was op tijd terug... ze gaf sein...

— Redeneer mijn wroeging niet weg! sprak Klara. Dat lukt u toch niet. En we zwijgen nu over het geld.

Karel keek grimmig, maar het meisje stoorde er zich zich niet aan. Ze wist wel, dat haar verloofde veel te begeerig was naar geld, en schrokkerig zelfs. Hij benijdde de rijke lieden en uitte dikwijls ontevredenheid met zijn lot.

Klara dekte de tafel.

— Blijft ge avondmalen? vroeg ze aan Karel.

— Neen, ik ga naar huis, antwoordde de jongeling koel.

— Zijt ge boos?

— Neen... moeder zal bang zijn met dien storm en ik wil niet te lang uitblijven.

— Goed, sprak Baldwijn. Ga bijtijds naar huis, jongen. En Klara kan vroeg slapen gaan, want het gebeurde heeft haar ontsteld.

— Och, ik herhaal maar dat alles goed afgelopen is, zei Karel. Er is heelemaal geen reden voor wroeging...

Hij stond op en knoopte zijn jas dicht. Over het geld

sprak hij niet meer. Hij wenschte goeden avond en zei tot Klara:

— Rust zacht. En zet nu alles uit uw hoofd.

Het hinderde het meisje, dat haar verloofde alles te lichtzinnig opnam. Hij scheen zijn eigen schuld niet te voelen, zijn verregaande nalatigheid.

Maar het meisje wilde hem niet het minste verwijt doen. Zij was de baanwachtster... De maatschappij had haar aangesteld en zij bezat het recht niet, haar post aan een ander over te geven.

— Goeden avond, Baldwijn, groette Doezel.

— Slaap wel en groet uw moeder! sprak de oude. Een half uur later ging Klara te bed. Lang lag ze biddend geknield. Ze dankte God, dat een ramp afgewend was. Ze beloofde nauwer plichtbetrachting...

Geruimen tijd lag ze wakker. Soms schudde het huisje van den storm... En in haar kamertje hoorde Klara bijwijlen de schotsen der rivier donderend tegen elkaar botsen.

III.

Eindelijk was Klara ingeslapen... Ze schrok wakker. Haar vader riep beneden... Klara stond haastig op. Ze stak de kaars aan. En haastig ging ze de trap af. De blinde sliep in een vertrekje achter de keuken, die ook tot woonkamer diende...

— Vader, ik ben hier al, zei de dochter, toen ze de trede afdaalde.

Ze vreesde, dat de oude man ongesteld was geworden. Plots blies een windruk haar licht uit... Hoe kwam die toch binnen?

— Vader, wat deert u? vroeg Klara.

— De storm moet een ruit gebroken hebben, ik hoorde scherven rinkelen, antwoordde Baldwijn...

Klara stak de kaars weer aan en beschutte het licht met de hand. In de woonkamer schrok ze... Een ruit was verbrijzeld... en het gordijn klapte heen en weer... Maar op den vloer waren modderige sporen van voetstappen en de lade der kas stond nog open...

— Er is een dief geweest! riep Klara verschrikt uit. Ze dacht aan het geld... En ja, dit was verdwenen. Men had het gestolen!

Ontsteld deelde Klara dit aan haar vader mee.

— O, hoe gemeen! riep Baldwijn uit. Wie kan dat gedaan hebben?

— Met de vreemdelingen zijn menschen uit het ronde binnengekomen, hernam Klara. Ze hebben dat geld gezien...

— Wie waren het?

— O, boer Lansen... en boer Vendels...

— Maar die zouden zoo iets niet doen.

— Neen... Doch ik heb op de anderen niet gelet... Ik was zoo zenuwachtig. Er waren misschien van die wildstroopers en rivierschuimers bij...

— Is al het geld weg?

— Ja...

— Ge moet het morgen aan den veldwachter zeggen.

— Och, om het geld zelf geef ik niet... Maar het is een schurkenstreek! hernam Klara. Het was voor de armen bestemd en nu is het in bezit van een of meer nietwaardes.

De gedachte, dat iemand als een roover in haar huisje was gedrongen, greep Klara toch sterk aan.

Ze sloot het gat in het raam met een plank af en keerde dan te bed terug.

Maar ze kon niet slapen. Ze lag te denken. Alleen Karel had geweten, dat het geld in de kaslade lag. Zou hij het gestolen hebben...

Het was voor Klara een vreeselijk vermoeden... En toch liet dit haar niet los. Karel was boos geweest, omdat ze het geld aan de armen wilde geven. En hij wenschte altijd meer geld...

Eindelijk was het morgen. De storm had zijn grootste kracht verloren. Al vroeg kwamen er werklieden van de spoorlijn met een overste. Het herstel der brug zou eenigen tijd duren. Intusschen zouden er steeds twee treinen zijn, aan elke zijde der rivier een. De reizigers, die met den eenen trein aankwamen, moesten dan met een boot naar den anderen gebracht worden. De overste huurde eenige schippers om bij dat overzetten te helpen.

Karel Doezel kwam ook eens zien.

— Goed geslapen? vroeg hij aan Klara.

— Neen... Er werd ingebroken.

— In uw huis?

— Ja, het geld is gestolen...

— Wat...!

Karel scheen zeer verbaasd.

— Hoe gemeen! riep hij uit. Wie kan dat gedaan hebben!

Klara durfde nu toch haar vermoeden niet uiten.

— Zeg niets aan den veldwachter, zei Karel. Die is een suffer en doet toch niets. Ik zal de andere boschwachters waarschuwen en wij vinden den dief wel.

Nu werd Klara's vermoeden nog sterker. Karel wilde dus niet, dat de politie gewaarschuwd werd.

Ze vond ook dat Karel zoo valsch keek. Ze zou niet langer zwijgen.

— Karel, gij hebt het geld weggenomen, zei ze.

— Ik?

— Ja... omdat ik het aan de armen wilde geven.

— Hoe durft ge zoo iets te beweren! riep Doezel nijdig.

— Als ge liegt, ga ik dadelijk naar de politie.

— Wat kan mij dat schelen! En ge zoudt mij durven beschuldigen!

— Ja! Beken de waarheid... of ik geef den diefstal onmiddellijk aan.

Karel werd bleek. Hij wist wel, dat Klara naar de politie zou gaan.

— Welnu... ja, ik heb het gedaan, stemde hij toe. Maar het was natuurlijk niet om te stelen. Ik wilde het geld in veiligheid brengen, tot we trouwen. Ik moest die dwaasheid beletten dat schoon sommetje aan de armen uit te deelen. Wij kunnen het evengoed gebruiken.

— En daarom hebt ge ingebroken, een ruit uitge-

sneden, vader op den trek gelegd, bij ons een misdrijf gepleegd... riep Klara uit.

Karel wilde het nog goed praten.

— Breng dadelijk het geld terug of ik ga toch naar de politie! dreigde het meisje.

En Karel moest gehoorzamen. Hij bracht de som...

— En nu moogt ge nooit meer bij ons komen, zei Klara. Denkt ge, dat ik met een dief wil trouwen...

Ze liep in huis en vertelde alles aan haar vader.

Karel trad ook binnen... Hij wilde weer eens beweren dat het geen diefstal was.

Maar de blinde sprak verontwaardigd:

— Ga dadelijk heen. En blijf hier weg. Wees blij, dat we u niet aan de politie overleveren, gemeene kerel. Gelukkig voor Klara, dat ze u nu beter kent.

Beschaamd vertrok Doezel.

Den volgenden dag kwamen twee bestuurders der maatschappij naar de brug zien.

Maar eerst traden ze het huizeke binnen om Klara geluk te wenschen en te prijzen.

— Heeren, ik verdien dit niet, zei het meisje.

En ze vertelde de waarheid.. Ze had haar plicht aan een ander overgelaten.... Maar het zou niet meer gebeuren, verzekerde ze.

Ze deelde het ontvangen geld waarlijk aan de armen uit. Ze handelde volgens haar geweten en bewees, dat ze een edel karakter had.

En Karel Doezel durfde zich aan het bareelhuis niet meer te vertoonen.

Lang geleden kwam op een kasteel een rondreizende zanger. De baron van het kasteel, hield veel van zang. Barthold, zoo heette de minnezanger, beminde Kunegonde, de dochter van den baron en zij hem.

Ze ontmoetten elkaar in den tuin. Barthold beweerde dan, dat hij ook een edelmans zoon was, maar arm geworden door de oorlogen. En Kunegonde vertelde dit aan haar vader.

De baron ondervroeg den zanger.

— Als ge uw kasteel en rijkdom bezit, kom dan om Kunegonde, zei hij. Maar nu jaag ik u weg.

Kunegonde weende en smeekte, het hielp niet. De geliefden zagen elkaar voor de laatste maal.

Het was avond en treurig stonden beiden in den hof. Kunegonde vroeg aan Barthold om fortuin te verzamelen en ze zou trouw op hem wachten. Doch Barthold begreep wel, dat hij met zijn liederen geen rijkdom kon vergaren en een kasteel koopen. Toen ze zoo spraken zagen ze een witte vrouw. Deze kwam naar het kasteel. En ze trad bij Kunegonde en Barthold.

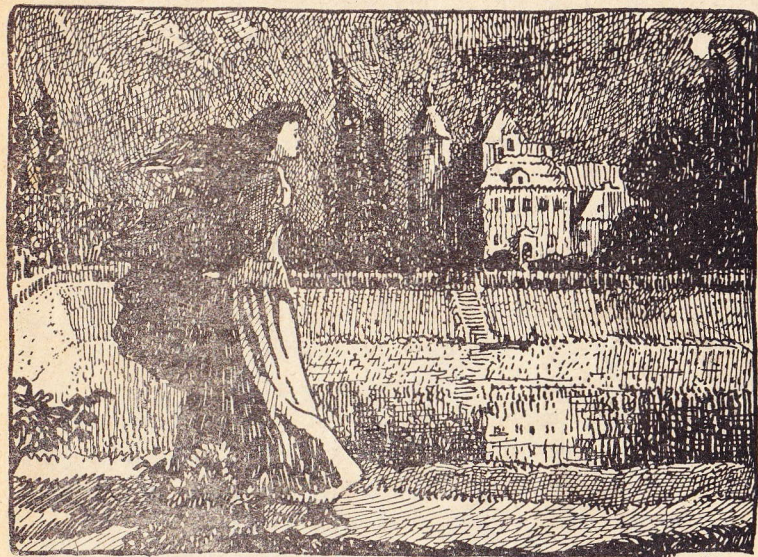
— Schrikt niet, zei ze vriendelijk. Ik ken uw liefde en de hardheid van den baron en ik wil u helpen. Op het kasteel is een verborgen schat. Ik zal u die wijzen. Barthold kan hem opgraven en hij zal rijk zijn en een slot koopen, en dan met Kunegonde trouwen. Kunegonde moet nu naar binnen gaan.

De jonkvrouw gehoorzaamde. En de witte vrouw

leidde den zanger mee naar een plaats, dicht bij het kasteel. Daar lag een steen, met mos begroeid.

— Delf daaronder, zei de witte vrouw en op 't zelfde oogenblik verdween ze.

De minnezanger haalde uit den stal een spade. Het kostte hem groote moeite den steen te verwijderen en

dan begon hij te spitten. Hij was al op groote diepte maar vond niets. En hij meende, dat de witte vrouw hem voor den gek gehouden had. Hij wilde reeds uitscheiden. Maar hij dacht aan Kunegonde en werkte voort.

De spade stootte op een kist. Het deksel bezweek en Barthold hoorde den klank van goud. Hij had den schat gevonden. Hij kon de kist niet naar boven trekken. Ze was te zwaar. Maar bij handsvollen bracht hij het goud te voorschijn en verstopte het wat verder in een hollen boom.

De haan kraaide reeds toen de zanger klaar was en vlug de put vulde.

Barthold was nu rijk. Hij kon over dag Kunegonde niet ontmoeten. Hij moest zich verbergen voor den baron. Maar 's avonds zag hij de jonkvrouw en vertelde het goede nieuws. Ze spraken nu af, dat Barthold het goud meenemen en zes maanden weg blijven zou. Daarna kon hij terugkeeren als een edelman en bezitter van een kasteel...

Geduldig zou Kunegonde op hem wachten. De zes maanden verliepen. En op bepaalden tijd zag Kunegonde een schitterenden stoet door de groote dreef van het kasteel naderen.

Haar hart klopte geweldig. Ze herkende aan het hoofd van den stoet haar geliefde. Al de anderen waren dienaren. De baron kwam buigend naar buiten. Hij was verbaasd, toen hij Barthold herkende.

— Heer, ik heb uw voorwaarde vervuld, zei Barthold. Ik ben rijk en bezit het kasteel van Oostervank... en nu kom ik u de hand vragen van uw dochter.

En Barthold en Kunegonde huwden en waren zeer gelukkig.

Maar de elfen en goede feeën, die de menschen hiel-
pen, zijn nu verdwenen uit onze bosschen.

DE DRIE HOEDEN

In een klein huis in een nauwe straat van Brussel
lag een arme man ziek te bed. Jan heette hij.

Jan was niet alleen ziek, maar ook zeer ongelukkig,
want hij had langen tijd geen werk gehad en was nu
zoo arm dat hij zelf zijn huishuur niet kon betalen.
Dezen morgen was er een boodschap van den huisbaas
gekomen, dat indien hij niet betaalde, de deurwaarder
zou komen om alles op te schrijven, wat verkocht kon
worden. En nu was het middag. Jan had geen cent in
huis. Wat te doen? Zou nu alles verkocht worden, zijn
meubeltjes die wel armoedig waren, maar waar hij toch
nooveel van hield. Dat zou toch te erg wezen. En wat
moest hij dan beginnen?

Daar werd geklopt. Jan schrok... dat zou de deur-
waarder wel zijn. En ja hoor, 't was de deurwaarder
met een boekje en een potlood in de hand om alles op
te schrijven. Hij was niet onvriendelijk en zeide tot
Jan:

— Wel, beste vriend, ik kan er ook niets aan doen.
ik heb mijn bevelen en moet mijn plicht vervullen.
't Is mijn werk.

Jan begreep dat ook en zag met treurige oogen hoe
de vreemde alles betastte, keurde en opschreef.

In den hoek stond een klein kastje en toen de deur-

waarder het opentrok rolden er drie hoogen uit.
Verwonderd raapte hij ze op en wou ze toen ook maar
opschrijven.

Jan, die alles gezien had vroeg:

— Och, laat me die drie hoeden toch houden. Ik
ben er zoo aan gehecht. De eene is nog van m'n groot-
vader, de tweede van m'n vader en de derde is mijn
feesthoed. Ik zal dien nu wel niet noodig hebben, maar
wie weet, later wanneer ik misschien wat rijker ben
geworden, kan ik hem nog eens gebruiken. Toe, laat
mij die drie hoeden houden... Ze zijn toch haast niets
waard.

Jan keek de deurwaarder smeekend aan. Deze nam
een van de drie hoeden op en bekeek hem. 't Was waar,
het hoofddeksel had niet veel waarde meer, de voering
van binnen was ook al gescheurd. Zonder erg stak de
deurwaarder zijn vinger in de scheur en zoo maakte
hij het gat grooter.

En kijk, wat was dat? Er viel een wit papier uit,
netjes opgevouwen. Nieuwsgierig opende de man het
papier en zag dat het een brief was. De letters waren
verbleekt, maar toch nog leesbaar. De brief was aan Jan
gericht.

En ziehier wat deze las:

Beste Jan.

Ik lig ziek te bed en voel dat ik weldra sterven
zal. Het spijt me dat ik u niet meer terug zal zien.

Als ge van uw reis terugkeert, zal ik niet meer zijn, maar ik laat u al mijn meubeltjes en kleine bezittingen na. Mijn spaargeld heb ik verstoppt onder den vloer. Onder het bed zult ge twee gemerkte tichels bemerken. Daaronder is het geld. Ik hoop, dat gij het goed zult gebruiken en niet verkwisten. Dit briefje wil ik in de voering van mijn hoed verstoppen, uit vrees dat anders een vreemde dit zal lezen en zich het geld toeëigenen. Ik hoop wel, dat gij het eens vinden zult.

Nu, mijn jongen, dat het u verder goed moge gaan. Blijf braaf en doe altijd uw plicht. God zegene u.

Uw oude vader.

— Een rare plaats, voor een testament, zei de deurwaarder. Maar ja, sommige menschen kunnen vreemde doen.

't Is te begrijpen dat Jan ontroerd was. Geholpen door den deurwaarder, klom hij uit bed en dadelijk begonnen ze het bed te verschuiven.

En ja, na eenig zoeken vonden ze twee gemerkte tichels. Ze namen deze uit den grond. In een holte lag een zakje, gevuld met goudstukken... Wat was Jan blij!

Nu was hij gered en moest niet bang meer zijn dat zijn meubeltjes verkocht zouden worden.

Hij telde de goudstukken. Vijf en dertig duizend franken waren er, een groote som.

Jan was nu eensklaps een welgestelde man geworden.

— Die goede vader! zei hij tot den deurwaarder. Ja, ik weet het nog goed, dat toen ik als matroos terugkwam van een verre reis, mijn vader gestorven was. Ik was toen heel verwonderd dat vader niets had achtergelaten, want hij werkte altijd vlijtig en was heel zuinig. Ik heb toen nog overal gezocht, maar vond niets. Wie zou ook aan dien hoed gedacht hebben!

Jan betaalde nu al zijn schulden en met het overgeblevene geld, opende hij een groentenwinkel.

De zaak ging goed en weldra had Jan een drukke klandizie. Hij was nu welvarend en had nergens gebrek aan.

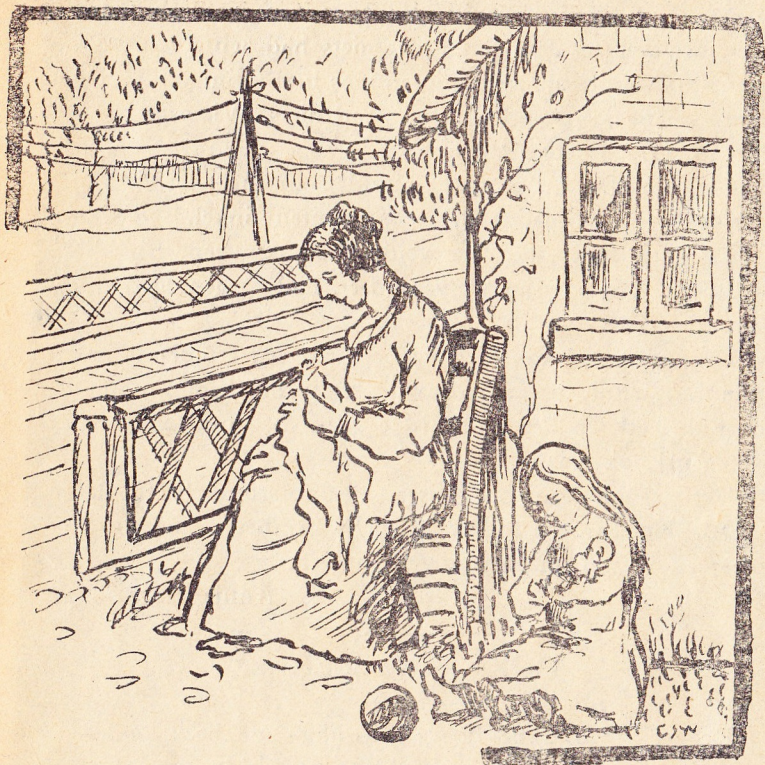
De oude hoed van zijn vader kreeg een eereplaats in zijn huis en toen Jan trouwde, zette hij hem op om naar de kerk en het stadhuis te gaan, hoe oud en versleten hij ook was.

Het straatje waar het huisje van Jan stond, heette de « Drie Hoedengang » en lag dicht bij het Anneesensplein te Brussel, maar verdween nadien.

Annie Hans.

OOK EEN SLEE

De weide rond de hoeve was door de beek onder water gezet. En nu vroor het. Zoo ver Frida zien kon, strekte zich het ijs uit. Vader ging schaatsen rijden. En Frida wilde ook gaarne mee. Vader wist er raad op. Hij had geen slede. Maar hij nam een stoel, Frida zat

er op... Vader duwde. En zoo schoven beiden vlug over het ijsveld. Men moet zich kunnen behelpen. Dat was voor Frida een prettige middag... en voor vader ook. En moeder keek van uit de hoeve dat vroolijk spel na.

Ze had haar dochttertje warm ingepakt, want de Oosterwind blies hard...

Moeder zorgde, dat toen vader en Frida terug keerden de kachel flink brandde. En de boterhammen met de koffie stonden klaar.

Na den dooi zag Frida weer de watervlakte. En het water trok ook heen. Het werd Lente. En toen plukte Frida madeliefjes in de weide, daar waar ze in Januari op een stoel rondgeschoven had.

't Kan vreemd toegaan rond zoo'n hoeve, niet waar?

EEN DOMME BLUFFER

O. o. wat zat die Taks weer te bluffen. Hij had Fik en Castor, een paar buurhondjes ontmoet en die hadden hem gevraagd, hoe het hem toch ging tegenwoordig.

— O, had Taks gezegd, best. Met mij gaat het altijd goed. Ik heb een leventje als een prins!

— Zoo... hadden zijn kameraadjes gevraagd. Een leven als een prins? Hoe dat zoo?

— Dat zal ik u eens vertellen, zei Taks. Hij was tusschen zijn twee vriendjes in gaan zitten en aan het vertellen gegaan.

— Mijn baas, zei hij, is niet alleen de rijkste man van het land, maar ook de verstandigste en de goedhar-

tigste. Omdat mijn baas zoo verstandig is, weet hij precies wat een deftig dier, zooals ik er een ben, toekomt. Wat krijgt gij zoo al te eten en te drinken?

— Brood en water, zei Fik. Soms melk, maar lang niet altijd. En 's middags de aardappelen, die van het middageten overblijven.

— Zoo, zei Taks. Dat is schraal genoeg voor een hond. Nu, daar zou ik niet mee tevreden wezen!

— Niet? vroeg Castor, we blijven er toch gezond bij en het smaakt ons altijd even goed.

— Nu ja, zei Taks, dat zegt ge nu óók maar, omdat ge niets anders krijgt, maar ik zeg nog eens, ik zou niet mee tevreden wezen.

— Wat krijgt gij dan wel? vroeg Fik.

— Ik? zei Taks, raad eens.

— Worstvelletjes, riep Fik.

— Bah, worstvelletjes! zei Taks. 't Is wat lekkers!

— Wat? riep Castor. Niet lekker? Worstvelletjes niet lekker? Wij zijn er dol op.

— Nu ja, gijlie... Maar ik moet er niets van hebben. Nog eens raden!

— Vischgraatjes!

— Ha, hal Neen hoor, daar moet ge bij mij niet mee aankomen.

— Stokvischkruimels! zei Fik.

— Dank u! riep Taks. Mij te droog!

— Dan weten wij het niet! zeiden Fik en Castor tegelijk.

— Ik zal het u vertellen. Of laat ik u liever maar

zeggen, wat ik gisteren gehad heb, want ik krijg niet alle dagen hetzelfde. Gistermorgen, toen ik wakker werd, lagen en drie worstjes voor me klaar. Een half fleschje melk stond er bij. Maar dat alles was mijn eigenlijk ontbijt nog niet. Dat kreeg ik om negen uur, gelijk met mijn baas. Weet ge wat dat was? Een groote bal kalfsgehakt, heerlijk bruin gebraden. Jongens, wa smaakte dat fijn! Het speet me alleen maar, dat ik hem niet heelemaal op kon! Om twaalf uur kreeg ik een portie gebakken aardappels en een gebraden hoentje. Nu ben ik wel niet zoo dol meer op kippertjes, want die eet ik eigenlijk alle dagen, maar dit kippetje was extra malsch. Tegen een uur of drie werd ik weer een beetje flauw en toen gaf mijn baas me een half pond saucijsjes, ge weet wel, van die aardige kleine worstjes. Fijn, hoor! Toen het vier uur was, stond er voor mij een bord soep klaar. Er was een half pond vleesch in gekookt. Na de soep was het biefstuk met aardappels. Nu, die aardappels, daar heb ik mijn mond niet aan gezet, maar van den biefstuk is niet veel overgebleven, dat verzeker ik u.

— En 's avonds? vroeg Castor.

— 's Avonds eet ik nooit vleesch, zei Taks. Dan zou ik niet rustig kunnen slapen. 's Avonds krijg ik altijd drie beschuiten, in de melk gekookt.

— Wat een leven! zei Fik onwillekeurig.

— O, zo! zei Taks.

— Zoudt ge ons niet eens een gebraden kieken kunnen bezorgen? vroeg Castor.

— O, zeker wel, waarom niet? Dat is maar een kleinigheid voor mel

— Nu, als het u zóó gemakkelijk valt moet ge eens aan ons denken, zei Castor.

— Goed, antwoordde Taks. Over een paar dagen ziet ge me weer met een gebraden kieken. Nu, adieu, hoor!

— Adieu! zeiden Fik en Castor.

Natuurlijk begrijpt ge wel, dat al die verhalen van de worstjes en het gehakt en de biefstuk gelogen waren. Ja, Taks had het wel goed bij zijn baas, maar die gaf hem het gewone eten, dat andere honden ook krijgen en daarmee uit.

Toch speet het hem, dat hij aan Fik en Castor een gebraden kiekentje had beloofd. Hoe moest hij er eigenlijk aan komen? En als hij het hun niet bracht, zouden ze begrijpen, dat hij hun maar wat had wijs gemaakt.

Maar, óók toevallig: den volgenden dag werd de tafel gedekt in de kamer van zijn meester en wat kwam er op te staan? Een gebraden kieken!

Taks zat op den loer en toen het dienstmeisje even de kamer uit was, klom hij bij de schaal met het kieken en nam het weg, al zei Jip, de andere hond, die in hetzelfde huis woonde als Taks, dat het schande was. Taks liep op een draf met het kieken naar Castor en Fik en deed net, of hij er eerlijk aangekomen was.

— Hier, zei hij, dat heb ik om twaalf uur overgehouden.

Ja, nu moesten de twee hondjes toch wel gelooven, wat Taks allemaal verteld had en ze smulden, zooals ze nog nooit hadden gedaan. Maar wat zagen ze toen... Taks werd door zijn baas gehaald, en die had een stokje in de hand, waarmee Taks al eens eerder kennis had gemaakt.

Ja, de baas had uit het raam van zijn studeerkamer gezien, hoe Taks met het kieken over straat holde en hij had gedacht:

— Wacht maar, vriendje, ik zal het u afleeren.

Au, au, wat deed dat stokje zeer! Een, twee, driemaal voelde Taks het op zijn rug.

Dat was zijn maaltijd voor dien middag en in een stal kon hij verder gaan zitten denken over de vraag, of het niet veel beter en verstandiger is, eenvoudig te zijn en de waarheid lief te hebben, dan zich voor te doen als een voornaam hondje en allerlei leugens te verzinnen!

DE DAG BESTEED

Als ge 's morgens vroeg al gromt,
Ontevreden kijkt — of bromt,
Als ge wat men voor u doet,
Nooit eens prettig vindt, of goed —
Als ge bij een hart'lijk woord
Net doet of ge dat niet hoort,
Niemand eens een weldaad deedt —
Is uw dag heel slecht besteed!

Maar — als 's morgens uw gezicht —
Vroolijk straalt als 't zonnelicht —
Als ge door uw hart'lijkheid
Liefde om u heen verspreidt, —
Van uw leven, droef misschien
'n Troostwoord vindt voor ieders leed —
Toch den zonn'gen kant wilt zien...
Is uw dag héél goed besteed!

ANNIE DE HOOG-NOOIJ.
